

Napló itthonról 2015.07.21.
(családomtól hazatérve újra)

Próbálom belakni a teret, időt, újra az egyedüllétet a családi élet után. Emlékek, emlékek...emlékek már a Londonban töltött hónapok, amikor gondolatban újra és újra bejártam ezeket a most üresnek tetsző tereket, az otthonomat. Hol van az otthonom?...Itt ezek között a megszokott, és engem újra befogadó falak, tárgyak között, vagy ott az úgynevezett idegenben a családom között alkalmazkodva, játszva a kapcsolatok sokszínűségében? Mi jelenti az otthont? Kik jelentik az otthont?...Mikor innen közel egy éve elindultam, egy életet, egy otthont, igazi otthont hagytam itt: magányom elfogadott és belakott színtereit. Most sérüléssel a szívemben jöttem vissza mint egy háborús veterán a csatából, hogy a tapasztalatokkal újra felépítsek valamit, ami már nem ugyanaz mint a régi. A falak, tárgyak ugyanazok, a kutya is, a kert, minden, de én a londoni elszakadás élményeivel nehezen lakom be ezt a csendjével visszafogadó otthont. Itt minden őrzi az eltávozottak emlékét, halottaim lábnyomát, hangjuk, gesztusaik színét. Ezt most érzem igazán, hogy hozzáöregedve értem haza otthonom színteréhez. Újat kell kezdenem, és lázasan takarítok, cserélem a bútorokat, átrendezek mindent...és közben fájó hiányt és zavarodottságot érzek. Nem tudom, mi lesz, hogyan tovább? Ösztönösen teszem a tennivalókat és örülök ha sikerül valamit elintézni, a lapot, könyvet kiadni. A megszokott, és talán akkor nem eléggé értékelt emberi kapcsolatok hiányoznak. Londonban a saját életem hiányzott, a saját dolgaim, életterem, amelyben most mint üres héjban próbálok újra visszaidézni, vagy inkább újra felépíteni valamit. Ahogy így gondolkodok, megértem, hogy az imák, az Istennel való kapcsolatom volt itt korábban, és Londonban is az igazi bázisom, amin felépült ott az „otthonom”, és volt itt a régi otthonom. Ha a háborús veterán példájánál maradok, úgy érzem, már meggyógyulva tovább kell lépnem és a tapasztalataimmal az enyéim védelmére figyelnem az imák hullámain. Meg kell becsülnöm azt a sok értéket amit a távol töltött kilenc hónap adott végtelen gazdagságával, áldásával. Becsülnöm kell az életet és védelmeznem távolról is a kapcsolatokat, és új utakra érve itthon, megújult bensővel belakni a napokat Isten tekintetével kísérve, az Ő kezét figyelve, mint karmesterre a zenész...mert nincsen itt maradandó városunk...írtam Londonba kiérve, és mondom most magamban, elszakadva múltam és magányom ígézetétől, hogy tapasztalataim csomagjaival elinduljak az idő és imák hullámain Isten tekintetében előre, egy új nap, új napok és talán évek elé, az örökkévalóság vonzásába fiatalodva...